Střípek malachitu

Střípek malachitu

1. TERASA – 17. KVĚTNA, 18:05

2. ZÁKON SNĚHOVÉ KOULE - 18. KVĚTNA, 8:56

3. STALO SE...? - 22. KVĚTNA, 14:45

4. BEZE SVĚDKŮ - 22. KVĚTNA, 15:58

5. DENNÍ ZPRÁVY - 22. KVĚTNA, 16:14

6. HOLD NAD PIVEM - 22. KVĚTNA, 17:22

7. AKVÁRIUM - 22. KVĚTNA, 17:43

8. TLAK V KRUHU - 23. KVĚTNA, 11:17

9. CO OPRAVDU VÍ? - 23. KVĚTNA, 16:05

10. MÍNA JEDNÁ - 24. KVĚTNA, 9:08

11. VÝLET LODÍ - 25. KVĚTNA, 19:38

12. DOKUMENT - 27. KVĚTNA, 11:08

13. NÁVRAT Z CESTY - 31. KVĚTNA, 17:34

14. CHYBA CHYBU NÁSOBÍ - 2. ČERVNA, 10:32

15. PALERMO - 8. ČERVNA, 02:02

16. TVÁŘÍ V TVÁŘ - 8. ČERVNA, 04:11

17. SOMNIUM AETERNAM - 10. ČERVNA, 9:48

18. BEN & MAX - 13. ČERVNA, 14:03

19. GINA - 15. ČERVNA, 17:03

Střípek malachitu

20. EARLY HERALD - 17. ČERVNA, 9:43

21. OZVĚNA - 17. ČERVNA, 10:12

22. U ITALA - 17. ČERVNA, 17:32

23. LIMA - 22. ČERVNA, 8:40

24. ERNESTO JEDNÁ - 24. ČERVNA, 10:05

25. ÚKLID - 24. ČERVNA, 11:02

26. NEVÍTANÁ NÁVŠTĚVA - 24. ČERVNA, 11:15

27. VÝPOVĚĎ SVĚDKA - 2. ČERVENCE, 17:48

28. BAZÉN - 7. ČERVENCE, 14:22

29. ALAN - 12. ČERVENCE, 9:32

30. HOSTÉ - 17. ČERVENCE, 3:12

31. ERNESTO MÁ NABÍDKU - 22. ČERVENCE, 15:25

32. LEKCE - 3. SRPNA, 7:48

33. KRIZE - 7. SRPNA, 14:00

34. SUMMIT V PASÁŽI - 10. SRPNA, 11:09

35. BANKA - 13. SRPNA, 13:13

36. TERASA – 24. PROSINCE, 17:20

37. DOLNÍ POKOJ – 24. PROSINCE, 20:20

38. LIMA – 24. PROSINCE, 23:27

Střípek malachitu

1. Terasa – 17. května, 18:05

„Tím se teď netrap, Gino," Yoshiro Kwai se pohodlně opřel do lehátka a odložil na skleněný stolek vedle sebe vysokou sklenku polynéského koktailu Mai-Tai, „Louisa to dá všechno do pořádku. Ona ví nejlépe, kam co patří." Yoshiro měl na mysli úklid terasy, kterou právě opustili hosté.
„Pořád tomu nemůžu věřit."
„Čemu?" oči měl zavřené, ale tu linku moře viděl stále i pod víčky.
„Všemu. Tomu, že je mi třicet! Tomu, kdo všechno přišel! Tomu autu! Všemu." Yoshiro se jen usmál a znovu si přitáhl nápoj, vonící rumem, pomerančovým curaçao a mandlovým sirupem. Po krátkém mlčení Gině objasnil.
„Gino, to já stále nemůžu věřit. Kdykoli se na tebe ráno podívám, je mi hezky. A na tu třicítku, na tu zapomeň. Té v tvém případě nevěřím ani já. Na ty hosty asi nezapomeneš, to je pravda. A na to auto? Na to si zvykneš."
„Nikdy jsem něco takového neřídila."
„Je to spíš taková holčičí hračka, Gino."
Posadil se do lehátka a zadíval se na svou mladou půvabnou ženu. Sám v sobě si to štěstí nemohl srovnat, třebaže s ní usínal a probouzel se vedle ní už několik let. Dlouhé černé vlasy a ve výrazu očí něco dráždivě ztepilého, nespoutaného.
„To je Daihatsu. Na otevřeném autě ale pravděpodobně neuvidíš takovou úžasnou zelenou. Musím říct, že ta smaragdová barva rozhodla. Vím, že to je podle tvých not. Hlavně, že máš radost."
„Yoshiro, já se zalykám a ani to nedovedu všechno vyslovit. Děkuju."
„Narozeniny, naše třetí výročí a taky ty mé poslední případy. Všechno si to zaslouží oslavit."
„A ten dům!"
„Tak ten ještě budeme muset splácet. Ale to patří k věci. Pokud všechno půjde tak jak zatím jde, myslím, že bychom to mohli dokázat dříve, než jsem původně odhadoval."
Linku oceánu zastínila usměvavá, poněkud tělnatá černoška.
„Budete si přát ještě něco?"
„Ne, Louiso, sedněte si k nám taky."
„Ale..."
„Jen si sedněte. Víte co? Udělejte nám všem třem ještě jedno Mai-Tai. Vy to opravdu umíte nakonec ze všech nejlíp. Ať se o to snažím jak chci, na špici jste vy. A přineste nám to sem a posedíme všichni tři společně."
„To myslíte vážně?"
„Jak to říkám. Ještě hodinku takto můžeme lenošit, než se ochladí. Taky mám potom práci, ale teď to všechno chci ještě vychutnat. Mám radost a je mi hezky."
„Tak tedy ano. Za chvíli jsem zpět." Vzdálila se a Yoshiro se naklonil k zářící Gině.
„A pro tebe mám jiný nápad. Ještě dnes navečer si uděláme vyjížďku v tom tvém novém malachitovém zázraku. Vyrazíme po pobřeží až k Medúze a tam si koupíme zmrzlinu u Itala a zpátky pojedeme až za tmy a to pojedeme nahoře po skále a tunelem zpátky. Co ty na to?"
„Yoshi, vždyť já ještě ani nevím, kde to má volant!"
„Ten najdeme spolu. A to není všechno, Gino. Můžeme dokonce v noci zajet až k hotelům a tam na pláži u Potrhané sítě můžeme ještě vletět do vody."
„Beru a souhlasím." Gina položila svou malou dlaň na Yoshirova ústa, aby si to snad všechno nerozmyslel.
Skleněné dveře za nimi se odsunuly a z nich se vykolébala statná postava. Před sebou tlačila malý vozík se třemi sklenicemi a s miskou kokosových řezů na ledu.
„Chci vám poděkovat, jak jste dnes všechno připravila, Louiso. Povedlo se to. A tak jak to vyšlo, za to patří díky především vám. Ty medailonky! V životě jsem nejedl lepší. To tedy jen co je pravda."

„Děkuju. Měla jsem obavu. Takoví hosté! Byla by to asi ostuda.“
„Tak na zdraví Giny a taky na vaše, Louiso.“
„Vždyť to všechno je díky vám, pane Yoshiro.“
„Díky klientům, Louiso. Díky klientům.“ Pozvedli sklenky a jemně natáhli brčkem lahodný nápoj.
„Ale on tady mezi hosty nebyl, že?“ ujistila se Gina.
„Kdo? Á, ty myslíš jeho.“ Usmál se interesantně prošedivělý padesátník, muž osmahlé pleti a sportovní postavy. „Já jsem to ale věděl, že nepřijede. Ernesto má jednání v Limě. To on se ukáže. Určitě ti taky bude chtít blahopřát.“
„Měl by blahopřát sobě, že našel tebe, Yoshiro.“
„Asi to tehdy bylo oboustranné štěstí. On by nebyl tím čím je, to je pravda. A my dva bychom asi taky žili jiný život, Gino. Vlastně bychom se možná ani neznali. A to bych považoval za ztrátu největší.“ Usmál se a políbil jí ruku.
„Tak si toho važme. Všichni jak tady jsme. Ne každý má tu možnost.“
„Ale vy jste se o to skutečně zasloužil, pane Yoshiro.“
„Dobře tedy. To je nakonec taky pravda.“
Na vzdálené, stříbrně pableskující bezbřehé vodní ploše sledovali malou plachetnici a vnímali sladkou tropickou vůni palem pod nimi. Veliké listy se líně kymácely v podvečerním vánku a mezi jejich vysokými kmeny se rýsoval bazén s malým barem. Stranou za vysokým živým plotem před garážemi na malebné úzké silnici, dlážděné cihlami parkoval temně lahvově zelený otevřený malý sportovní vůz.
Kabriolet, barvy lesní kapradiny, odrážející ve svém hlubokém lesku metalízy světlé kmeny palem okolo.

2. Zákon sněhové koule - 18. května, 8:56

„Ne, prosím vás, neříkejte potom nic. Vůbec nic.“
„Ano, ale to přece není pravda, to co se na mě snaží hodit.“
„Ano a ne. To už tak bývá. To je ten esenciální princip soudnictví. Jeden tvrdí to a druhý ono.“
„Ta restaurace přece takovou cenu zdaleka nemá.“
„Víte, to je domněnka kupujícího na jedné straně a prodávající má pocit jiný. V právnické praxi je nutno respektovat nikoli domněnky a pocity, nýbrž zákonné normy. To je nástroj.“
„Předražil to! Teď to vidím.“
„Seďte klidně a nechejte mluvit mě. Existuje pár zásad, které mohou změnit celkový obraz.“
Yoshiro Kwai byl zkušený právník a jeho někdejší slavný případ mu zajistil v odborných kruzích věhlas. Brilantní filipika a znalost jak precedentních kauz, tak důkladná znalost práva obchodního, trestního i občanského mu umožnila vyhrávat spor za sporem. Svou roli dozajista sehrála i jeho sympatická tvář, pak důsledná upravenost, jež se stala jeho obchodní známkou a klidný pevný hlas.
„Já je neznám.“
„Ničeho se nebojte, pane Camille. Po vás chci jen jedno. Aby ve výrazu vaší tváře nebylo znát žádné emocionální hnutí. To je všechno. Myslete na to, jestli je na Měsíci rosa. Už jdou.“
Kwai ztišil hlas a tak už nedovolil svému klientovi promluvit.
Celé řadě pojmů Camille nerozuměl. Snad i proto mohl vyhovět Kwaiovu požadavku, aby se zdržel emocionálních hnutí. Zpozorněl, až si vzal závěrečné slovo právě Yoshiro Kwai.
„A proto se ptám. Tvrdí-li žalující strana, že cena byla dohodnuta, tato dohoda o sumární ceně byla podepsána a kupující, tedy můj klient, souhlasil s touto cenou, jak je možné, že u všech položek na

seznamu nebyla stanovena účetní odpisová hodnota? Předmětný seznam totiž sumárně zahrnuje i reklamní plakáty na stěnách restaurace. Tyto artefakty, vzhledem k tomu, že jako hodnota myšlenková, mají nesporný vliv na obchodní úspěch prodávané restaurace, musí být definovány zvlášť jako samostatná kategorie. Protože žalující strana opomněla..." to slovo pronesl Kwai pichlavě, „takto se postavit k součásti prodávaných položek a tedy k seznamu jako celku, celková dohoda je neplatná. Můj klient proto zcela v souladu s požadavkem zákona odmítl uhradit částku, která tak byla pod seznamem uvedena. Jednání ze strany prodávajícího, tedy žalující strany, se může tedy stát předmětem dalšího posouzení. Dále je nutno uvést, že..."
Camille nevěřil tomu co slyší. Ještě několik dobře usazených vět jen tak spatra a proces se nachýlil k závěrečnému slovu z místa předsedy senátu.
„... bylo prokázáno, že odhad byl proveden nefundovaně a v důsledku takového..."
Odebrali se ze soudní síně a Kwai se usmíval.
„Tak to vidíte. Ale mezi námi, měl byste s ním uzavřít novou dohodu. Pokud tu restauraci chcete, je solidním pravidlem řádné zakoupení. Berte to jako ponaučení. Jedna věc je vyhraný proces, který tímto skončil, pokud se ten nešťastník neodvolá. Doporučuji vám však, pane Camille, abyste se s ním slušně dohodl."
„Děkuju vám, děkuju vám za všechno."
„Je to moje práce."
V předklonech a celý zářící se Camille vzdaloval a Kwai si zase připsal jeden úspěch. Tak vypadá dobře zavedený právník. Pozorný, soustředěný a tak trochu hráč. Jeden proces za druhým a stále tah na bránu.
Vyšel do slunného dopoledne a nemusel čekat dlouho. Jen přiložil telefon k uchu, už viděl přijíždět smaragdově zelený malý sportovní vůz. Musel se usmívat. To tím štěstím a radostí. Vypadala roztomile, jak přetékala hrdostí za volantem. Smála se už z dálky a s malým cuknutím zastavila jedním kolem na chodníku.
„Och, ale to nic. To se naučím. Ještě to nemám v oku. Nestalo se tomu nic?"
„Kdepak, Gino, pneumatiky jsou z gumy. Dnes to tedy mám s odvozem tam i zpět? Je to luxus mít vlastní řidičku."
„Yoshi, to jede samo! Já mám takovou radost! To je něco. A ta barva!"
„Myslím, že se to povedlo. Vypadá pěkně, jede svižně a především má šikovnou řidičku." Usmíval se Kwai.
„Podívej se na ty boty!" Gina se vytočila tak, aby Yoshiro mohl ocenit zelené lodičky v bezvadně sladěném barevném tónu.
„To je něco! Vůbec bych nevěřil, že se zelené boty dělají! Na mě je asi nemají." Smál se Kwai.
„Mají, mají. Nedíval ses po nich." Byla šťastná.
„Ve vysokých podpatcích, Gino, ale neřiď. To není dobré."
„Je na to zákon?" zahrála přísný výraz.
„Vlastně ano." Chtěl ještě něco říct, ale přerušila ho zdviženým prstem. Sáhla ke kotníkům a nové boty odložila za sebe.
„Budu řídit bosa. To se smí, že?"
„Je to asi bezpečnější než ty jehly. V každém případě oceňuju to, co jsi teď udělala. Je to rozumnější."
„To ale jen proto, že si je nechci odřít." Yoshiro vyvrátil oči, zavrtěl hlavou a zasmál se.
„Vidíš, to by mě nenapadlo. Tak jedeme?"
Opustili hlavní třídu nevelkého města na přímořském výsluní a vydali se horkým dopolednem dál za poslední rezidence, úzkou silnicí vysoko nad pobřeží. Vítr Gině rozhazoval vlasy, sem tam jí některý pramen ulpěl na tváři, oběma v uších vířila ta opojná rychlost, jízda s otevřeným nebem nad hlavou.

Střípek malachitu

„To je paráda!“ Křičela štěstím ven z vozu. Yoshiro se smál a přikyvoval hlavou.
„Tady na tom ostrohu zastav,“ ukázal prstem,“ odtud je výhled na celé pobřeží La Paloma Azul.“
Gina opatrně zaparkovala a vítr v uších ulehl, až to zazvonilo.
„To je nádhera, Yoshi. To je pohádka.“
„Tak to vychutnej. Někdy sem můžeš vzít i Louisu. Myslím, že tady nikdy nebyla. Měla by radost.“
Vystoupili z vozu a nechali své pohledy volně plynout po pobřeží hluboko pod nimi, s vyhlídkou na barevné hotely mezi palmami a bazény. Dlouho mlčeli, Gina chytila svého muže za ruku a nechávala vítr, aby jí rošťácky cuchal vlasy. Až za nějakou chvíli promluvila.
„Prohrál jsi někdy nějakou při?“ Yoshiro se rozesmál.
„Gino, to není jako ragby. Vyhrát nebo prohrát. Spíše bych to přirovnal k tanci. Myslím k soutěžnímu tanci. K takovému, který pak posuzuje porota. Proto mě to baví.“
„Ale co když musíš obhajovat zločince? Nevadí ti to?“
„To je obvyklá otázka. Každý má právo na obhajobu. A někdy objasnění motivu může vrhnout docela jiné světlo na celý skutek.“
„Ale nějak mi to nesedí v případech, kdy někdo opravdu udělá něco špatného.“
„Gino, pak platí pravidlo. Když si ho nenajde zákon, najde si ho osud.“
Chvíli mlčeli, Gina o těch slovech uvažovala.
„Nevím, jestli to tak platí vždycky.“
„Ano, platí. V té či oné podobě. Tak třeba pro příklad. Chodili jsme do páté třídy. Školáci, děti. A ten rok nám všem zrušili školní výlet proto, že dva kluci právě z naší třídy namazali kliku ředitelny obsahem ze záchodu. Nepřiznali se a my jsme to na ně samozřejmě neřekli, to je jasné. Ale dali jsme jim to potom znát. Kvůli tomu ztracenému výletu. Už to nikdy nebylo jako dřív a to byl pro ně trest mnohem větší, než kdyby zůstali ten den po škole a dostali ředitelskou důtku. A vidíš, pamatuju si to dodneška. Našel si je svým způsobem osud.“ Dlouze se na něj dívala a usmívala se.
„Jsem ráda, že to tak vidíš a říkáš. Asi by to tak mělo být.“ Upravila si vlasy. „A co byl vlastně ten tvůj největší případ? Byl to ten Ernesto? Prý to už byla předem prohraná věc a tobě se to podařilo nějak zvrátit. Je to tak? Jak to vlastně bylo?“
„Pojď si sednout, Gino. To pak už není jenom jeden případ. Možná to je přírodní fyzikální zákon.“
„Kdepak. To jsi ty. To byl nějaký obchod, že?“ Yoshiro Kwai o své práci doma nemluvil. Jeho profesionální čistota mu v tom přirozeně bránila. Teď se však vážně zadíval nad linku obzoru a pronesl zdánlivě mimo téma.
„Gino, to je princip sněhové koule. Stačí málo, pustí se zasněženým svahem a už se nabaluje. A roste. Vlastně tehdy v tom případu o nic nešlo. Ve stručnosti, jedna velká společnost, užívala řadu let pro své výrobky jméno a grafický symbol jako logo, které byly velmi chytlavé a atraktivní. Rozhodně úspěšné z hlediska zisku. Ta společnost vydělává obrovské peníze po celém světě. Nakonec dobře ji znáš, vidíš ji všude. Podařilo se mi dokázat, že jméno a znak nejsou původní, že je při náhodném setkání můj klient předvedl svému známému.“
„Mluvíme o tom chlápkovi, co je teď v Limě?“
„Ano, Ernesto. A ten povedený Ernestův kamarád, tedy někdejší kamarád, ten přinesl Ernestův, tedy cizí grafický nápad na vedení společnosti, kde pracoval. Tam bylo jméno i se symbolem samozřejmě nadšeně přijato, ten člověk postoupil hned o dva schody a společnost znásobila své zisky.“
„Ale jak se ti to podařilo zachránit?“
„Zachránit, to tak nelze formulovat. Řekněme uvést na pravou míru a dát průchod spravedlnosti. O to dnes už ani nejde. Je to taky prestižní a stavovská záležitost. Prostě mi tehdy Ernesto řekl, že to logo a jméno napsal na okraj novin v restauraci, kde s tím svým známým tehdy seděl. Měl jsem obrovské štěstí. Ukládali a svazovali tam do balíků staré tiskoviny. Před hromadnou recyklací. Vypravil jsem se tam a objevil v suterénu desítky balíků svázaných starých novin. Ovšem dříve než

jsem se do nich pustil, musel jsem mít posudek soudního znalce, že ty svazky byly netknuté od doby jejich svázání a uložení. Orientoval jsem se potom podle data a strávil tam několik dnů. Vyplatilo se to. Ty noviny jsem skutečně našel a na nich poznámky, logo hned v několika variantách a jméno. A k tomu jako bonus i některé slogany, které ani nebyly předmětem soudního sporu a důkazního řízení. Ale především datum. A bylo vyhráno. Znalecký posudek jednoznačně prokázal, že text nebyl doplněn na okraj novin dodatečně. Zjistil, že balík byl skutečně svázán a utažen před lety a nebyl od doby původního uložení jakkoli dotčen. Tak to bylo. To je ten efekt motýlího křídla. Vyhrál jsem spor a můj klient Ernesto obrovské finanční náhrady. Gino, obrovské. Když trochu nadsadím, díky tomu jedinému procesu se můžeš každé ráno dívat z terasy na oceán před sebou. Ta sněhová koule se už nabalovala sama. Získával jsem atraktivní výzvy, víc a víc případů od klientů, které nakonec znáš z veřejného života a z dnešní oslavy. Vždyť to všechno víš.“
„Jsi velice šikovný, Yoshiro. Vážím si tě. Ráda tě poslouchám.“
„Byla v tom i porce štěstí.“
„Jenomže mně se ten příměr se sněhovou koulí, co se řítí svahem a roste a roste, moc nelíbí.“ Zvážněla.
„Je to zákon. Společenský nebo přírodní zákon, který já nezměním.“ Teď mlčeli oba. Dívali se před sebe a oba dva věděli, co představuje sněhová koule, která se uvolnila a v nespoutaném, divokém pohybu přibírá nové a nové balíky sněhu.

3. Stalo se...? - 22. května, 14:45

„Gino, to je nesmysl, abys pro mě jezdila každý den.“ Smál se do telefonu Yoshiro.
„Sžívám se se strojem, jak jsi mi doslova poradil.“
„To je určitě dobře. Já ale neznám tak přesně svůj harmonogram a musela bys tady třeba dlouho čekat.“
„Tak já vezmu Louisu na výlet. Souhlasíš?“
„Gino, to se přece neptej. Je to tvůj auťák, tak jeď tam, kam tě zavedou kola. Vzít s sebou Louisu je rozhodně vynikající myšlenka. Zajeďte si až k Akváriu. Tam cestu znáš, vede překrásnou vyhlídkou a to se vám bude líbit. Nemusíme se na sebe vázat. Já se domů dostanu taxíkem a zítra už pojedu zase svým vozem.“
„Tak ti to nevadí, že pro tebe dnes nepřijedu?“
„Vůbec ne. To je v pořádku. Víš, jak se ovládá ta střecha, kdyby vám začalo pršet?“ upřesňoval si.
„Ano, to jsi mi ukazoval.“
„Tak platí. Sejdeme se večer doma. Hlavně jeď opatrně, pozor na motocyklisty a taky na ty skateboardisty. Víš, že se kolikrát objeví na silnici v plné rychlosti.“
„To já vím. Pojedeme opatrně. Jsem teď ve městě. Tak už tedy nepojedu za tebou, ale ještě si zajedu něco koupit a pak vyzvednu Louisu a vyrazíme.“
„Kdy se vrátíte?“
„Budeme na telefonu. Okolo šesté hodiny. Spíš v sedm.“
„Užijte si to. Uvidíme se doma.“
Ukončili hovor a Gině se rozbušilo srdce obavou i vzrušením, že vedle ní nebude tentokrát sedět Yoshiro, který by případně nějak zasáhl, ale Louisa. Ještě zajede do Sunny & Funny a koupí si sluneční brýle s tmavě zelenými obroučkami. Nějaké tam mít musí, o tom není sporu.

Střípek malachitu

Pomalu projížděla ulicemi a měla dojem, že se na ni všichni dívají. Ještě doprava, do kopce a znovu doprava.
Na parkovišti místo nebylo, ale u průjezdu za rohem jistě zaparkuje. To už znala od Yoshira. Ten úzký prostor vypadal jako nájezd pro zásobování, muselo se do něj obratně zajet doleva. Ale ve skutečnosti to stále bylo parkovací místo, většinou prázdné. Čekalo tam na ni!
Vyběhla z vozu a chtěla, aby ji někdo viděl a poznal. Slušelo jí to a Gina to moc dobře věděla. Houpavým krokem si došla až k Sunny & Funny a už je viděla. To je přesně ta barva. Snad je vyrobili přímo pro ni. Dokonce má tón metalíza! A ten tvar! To je ono!
Vyšla a chtěla potkat někoho známého. Jako z udělání bylo okolí jako vymeteno. Usedla do bílého sedadla, všechno tak krásně vonělo novotou. Tak se lesklo. Měkký, na omak příjemný volant musela pohladit, nešlo to jinak.
Dívala se s potěšením na to vyladění barev a současně couvala zpět z úzkého prostoru, vhodného právě pro jedno auto. Pro to její. Ještě trochu, ještě trochu a teď už mohla vyrazit. Už vjížděla na hlavní silnici, byla v pohybu, když koutkem oka zahlédla něco v pravém bočním zrcátku. Něco, co bylo špatně. Jenomže už nemohla zastavit, aby se přesvědčila. Stromy a pak fronta obchodů. Co to bylo? Zdálo se jí to? Má se vrátit? Nesmysl! To by přece cítila.
Proud vozidel ji unášel dál a dál a před vnitřní zrak se jí vracel znepokojivý kratičký moment ze zpětného zrcátka. Musel to být jen nějaký klam nebo odlesk. Měla by se vrátit. Brýle si sejmula, protože najednou jí to připadalo nemístné.
S cílem najít vhodnou příležitost k otočení zajela do pravého pruhu, ale tam stály vozy jeden za druhým a čekaly na zelenou. Už je dost daleko, a pokud by chtěla zajet zpět k Sunny & Funny musela by objet celý Konfederační park a vydat se Osmnáctou avenue a tudy nikdy sama nejela. Asi bude lepší, když bude pokračovat domů. Stejně se jí to jen zdálo a teď má zbytečně brouka v hlavě. Nesmysl! Musela by cítit náraz. Ten vlastně ale cítila. Takový slabý. Je to nesmysl! Celé je to prostě nesmysl.
Domů to ještě měla asi deset minut. Teď zastaví na parkovišti před Ben & Max a zavolá Louise. Řekne jí, že si spolu vyjedou na projížďku tím krásným novým sporťákem v barvě leštěného malachitu. Dojedou až k Akváriu a udělají si krásný odpolední program. Louisa si to zaslouží. Zastaví a zavolá jí. Je tak nádherně, tak je to. Je nádherný den a hotovo.
Ale co když přece jen?
Odbočila na rozlehlé parkoviště, zastavila před obchodním centrem Ben & Max a vymačkala číslo.
„Louiso, co právě děláte?“
„To jste vy, Gino? Upravovala jsem zahradní vázy. A ten keř vedle branky chtěl trochu prostříhat. Potřebujete něco?“
„Chci vás pozvat na výlet. Sedím v senzačním autě a budu asi tak za deset minut doma. Tak spolu naskočíme a vyrazíme. Však jste v takovém autě asi ještě nejela, že?“
„To zcela jistě nejela. A nepočítá s vámi pan Yoshiro na cestu domů?“
„Domluvili jsme se, že už bude zase jezdit svým vozem. To bylo jen tak pro začátek. Myslím, že chtěl vidět, jak řídím, abych někoho nepovalila.“ Jen to řekla, sevřelo se jí v prsou, zachytila bušení srdce a zkropil ji ledový pot.
„Jestli je to tak, to se připojím velice ráda a pozvání přijímám. Co si mám vzít na sebe?“
„Něco, abyste nakonec nebyla krásnější než já.“ Smála se Gina, ale rty měla suché a toporné.
„Tak vám moc děkuji, paní Gino, a už se těším.“ Skončily hovor a Gina hleděla před sebe.
Musel by přece vykřiknout nebo něco. Je to nesmysl! Je to prostě nesmysl!
Věděla, že by se měla jít podívat dozadu na nárazník, ale to nechtěla. Měla by a musí vstát z bělostného sedadla a musí se jít podívat.
Do spánků jí mlátila krev, když otvírala dvířka a narovnávala se. Postupovala dozadu a poklekla za vůz. Pohled jí sklouzl na pravý oblouk nárazníku.

„Bože!“ zašeptala. V okamžiku se jí zamotala hlava tak, že dosedla na asfalt za svým vozem. Nárazník je přímo součástí karoserie. A vpravo byl promáčknutý. Dívala se upřeně na to místo a bylo jí současně do breku a nepopsatelně úzko. Ne z toho promáčknutí.
Na temně zelené karoserii ale ulpěla rozmazaná krev a nějaká osychající bílá hmota. Trochu jako řídký tvaroh.

4. Beze svědků - 22. května, 15:58

„Musí tě vidět z dálky.“ Rob poslouchal Vikiho rady, protože viděl výsledky.
„Nezvyknu si na to, Viki.“ Vrtěl hlavou Rob. „Nemám na to ksicht. Ani povahu.“
„Každý má na to povahu. A ksicht taky. Je to věcí zvyku.“
„A drzosti.“
„Neber to tak. Vybral sis to? Nevybral. Buď rád, že ti můžu aspoň poradit.“
Seděli na betonové zídce a hleděli na moře. Viki vypadal o dobrých deset let starší, než na svých pětapadesát. Dlouhý, špinavý baloňák columbovského střihu, kalhoty ze starého obleku, šedivé kecky a tričko s nápisem FLY HIGH TO DISAPPEAR.
„Máš ještě to pivo?“ zeptal se věcně Rob.
„Mám, ale lidi by neměli vidět, že piješ. Každý pije, ale tebe za to budou posuzovat a dají ti prd. Protože jsi homeless. Vezmi si jablko. Když tady tak sedíme.“ Viki podal svému mladšímu druhovi renetu, kterou dostal na tržišti a sám z bezedné kapsy baloňáku vylovil jednu i pro sebe.
„Děkuju, Viki. Nezvyknu si na to. Co mě naši tak vyhodili z baráku...“
„...vyhodili, Robe, nebo jsi šel sám?“ zdvihl prst Viki.
„To je dnes jedno. Třeba se to ještě otočí.“
„Neotočí. Když to neotočíš ty sám, Robe. Je tě škoda. Já už nic neudělám. Je tě škoda. To je to, co ti říkám. Je ti pětadvacet.“
„Dvacet čtyři.“
„Tak vidíš. Já jsem odešel po druhém semestru z architektury a už jsem se k tomu nikdy nevrátil. I když jsem chtěl. A podívej se, kde jsem dnes. Taky jsem mohl jezdit v nějakém takovém autě.“
„Ty jsi studoval?“
„Jo. Ty to nevíš? To ale dnes nikoho nezajímá. Ani tehdy. Sněz to jablko a půjdeme.“
Ještě chvíli klátili nohama a sledovali půvabné plážové dívky, které byly daleko mimo jejich dosah. Rob si to uvědomoval. Možná by mezi auty stojícími na červenou byl schopen vybrat docela pěkné peníze. Taky jenom někdy. Ale takovou babu nikdy mít nebude.
„To je síla, Viki. To je síla!“
„Hm, tak radši pojď. Ať si zasloužíš aspoň to pivo. I když je teplé a je to břečka.“
Viki přesně věděl, kam jít a v jakou denní dobu. Míjeli pouliční hudebníky, portrétové rychlokreslíře i jen tak sedící tuláky. Teprve teď je Rob vnímal. Za necelý půlrok, který pro něj představoval zásadní životní změnu, změnu od které nedokázal spíše z ješitnosti ustoupit, vnímal své okolí jinak. Mohl by se možná vrátit domů, ale i to je otázka. Tím víc by teď slyšel kecy o tom, že se neumí postarat sám o sebe.
„Tady začíná můj rajón. Pustím tě sem, Robe, ale když uvidím, že mi to tady bouráš, tak běžíš po svých, jasné?“
„Jak bych ti to mohl bourat? To nechci.“
„Robe, ty o tom nevíš vůbec nic.“
„Na to jsou školy?“

Střípek malachitu

„Když umíš psát, ty vole, tak si napíšeš ceduli. Nemám práci a mám hlad.“
„Nebo ještě líp. Mám prudce nakažlivou chrchlavou šupinózu.“
„Ty seš přece vůl,“ smál se Viki a pokračoval, „takže za prvé místo. Jak jsem říkal, lidi tě musí vidět už z dálky. Musíš jim dát čas. To za prvé. Postav se teď tam na ten roh a dívej se na mě. Jenom se dívej. Když skočí červená, jdu mezi auta. Když je tam řidič sám tak jdu k jeho okýnku a když vedle sedí nějaká jeho kočka, tak zásadně jdu na tu její stranu.“
„Proč?“
„Neptej se a dělej to, co ti říkám. A nehraj ze sebe chudáka. To je k smíchu. Usmívej se a dívej se jim do očí. Sleduj mě.“
Viki se odpoutal a nechal Roba stranou. Sám se pustil mezi vozy, které před křižovatkou čekaly na zelenou. Usmíval se na řidiče jako na staré známé a hrnul se k nim najisto. Rob pozoroval, jak ho někteří zasklili a civěli netečně před sebe. Jiní po krátkém váhání sáhli do palubní desky a nějakou tu minci vylovili. Bylo zřejmé, že Viki má svůj program dobře zaběhlý. Stačily dvě rundy červené a Viki se vrátil za Robem.
„Funguje to?“
„Tak se podívej.“ Hrábl do kapsy a Rob jen otevřel doširoka oči.
„Za tu chvíli?“
„Tak teď jdi ty.“ Vypadalo to povzbudivě. Hned třetí vůz před křižovatkou byl malý, temně zelený sporťák. Za volantem černovlasá mladá řidička, bledá a zřetelně zcela mimo realitu.
„Neměla byste náhodou pár drobných? Na polévku s houskou.“ Gina ho provázela pohledem, bílá, čelo orosené drobnými krůpějemi, rty se jí jemně třásly. Rob byl zmatený. Něco se jí asi stalo. Možná je nemocná.
Podívala se na Roba ledovýma očima, až polekaně ustoupil. Beze slova vylovila z kabelky peněženku vykládanou jemnými brilianty, prsty se jí chvěly. Pomalu vytáhla stodolarovou bankovku a podala ji Robovi.
Skočila zelená a řada vyleštěných vozů se dala do pohybu.
Rob zůstal stát mezi dvěma proudy vozů a užasle hleděl za odjíždějícím zeleným klenotem. Teprve když vozidla po obou stranách opět zastavila na červenou, byl schopen se pohnout a vykročit směrem k Vikimu. Stál na nároží, tak jak se domluvili, ale Roba nesledoval. Vzrušeně rozmlouval s jiným mužem. Jak se k nim blížil, Rob měl dojem, že se s ním už setkal. Dlouhé rozcuchané šedivé vlasy, neoholený, sako s rozedranými lokty, kalhoty nad kotníky a u nohou igelitový černý pytel plný plechovek. Rozhazoval rukama a Viki jen kroutil hlavou. Rob si to vysvětloval, jako velkolepý dojem a celkové ohromení z jeho úlovku. Stovka! Jen tak! Duha v noci přijde častěji. A to se stane zrovna jemu. A taková krásná ženská! Musel to být sen. Jenomže to malé zelené autíčko ještě viděl docela na konci St. Luke Boulevard. Tam pomalu odbočilo a vydalo se směrem k pobřeží.
„Robe,“ začal vážně Viki.
„Viděli jste to? To zelené prdítko? Tu kočku v něm?“ přebil Vikiho slova Rob.
„Robe,“ snažil se prosadit Viki.
„Stovku. Ona mi dala stovku. Stalo se vám to někdy? Stalo se to někdy někomu?“ rozhazoval rukama Rob.
„Znal jsi Simona Herberta?“
„Nevím, nejsem si jistý.“
„Říkalo se mu Hrbáč. Červený kabát, šedivé vlasy do ohůnku, letos měl sedmdesát let. Hrával na housle, než ho vzala artróza.“
„Ano, ano. Ten s tím tetováním Rum a vzduch...“
„Hrbáč. Na předloktí nápis RUM MÍSTO KYSLÍKU. Dobrý chlap. Patřil sem.“
„Co se stalo?“

„Seděl na zemi. Spal v koutě opřený o velký betonový truhlík na květiny. Usnul, vedle sebe ty housle, co už na ně nehrál.“
„Umřel?“
„Někdo na něj najel. Nebo nacouval a rozdrtil mu hlavu o ten beton. Našli ho před chvílí. Teď o tom mluvíme tady s Alanem.“
„Našli? To znamená, že ho někdo zabil? Proč?“
„Nevíme. Stalo se to teď.“ Viki byl otřesený a pohnutý. Do hovoru vstoupil Alan, muž, který zprávu nejspíš přinesl.
„Najde ho policie nebo ho najdeme my. Ale v každém případě ho najde...“ sevřel rty a ukázal prstem vzhůru.

5. Denní zprávy - 22. května, 16:14

„Co je vám?“ ptala se polekaně Louisa, když Gina tiše otevřela dveře. Louisa byla vypravená na výlet. Měla na sobě tradiční velmi pestré, volné africké šaty z oblasti východního Súdánu. „Není vám dobře?“
„Jen se mi trochu zamotala hlava, asi z toho horka.“
„Jestli se nectíte dobře, nemusíme nikam jet. Nejste těhotná?“ Gina si uvědomila, že taková možnost by připadala vlastně v úvahu a dolehla na ní ještě víc osudovost toho, co se obávala připustit. Toho co se stalo.
„Vidíte, to bude možná ono.“
„A do toho to vedro. Nevadilo by, kdyby trochu sprchlo. Můžeme jet až za chvíli. Nebo vůbec někdy jindy. Jak chcete, Gino.“
„Jen si možná dám malou kávu, napiju se trochu vody a můžeme vyrazit. Nic mi není. Ostatně, ráda bych se cestou na něco podívala. Vezmeme to jinudy k Akváriu. Zpátky pojedeme tak, jak radí Yoshiro. Potřebuju si něco koupit.“ Improvizovala Gina.
To místo potřebovala vidět, aby se ujistila, že to všechno je jen nějaká shoda okolností a porce náhod a nic se tam nestalo. Vůbec nic se tam nestalo, prostě zaparkovala a nejspíš, aniž to postřehla, naopak do ní někde někdo šťouchnul. To se stane. To je ten motorismus. Podívá se tam, ujistí se a pojedou dál k Akváriu. Obhlédnou útesy, uvidí až do přístavu, třeba bude připlouvat nějaká z těch obrovitých turistických zaoceánských lodí. Taky by to nebylo špatné, kdyby si někdy s Yoshirem takto vyrazili. Ovšem jestli je opravdu těhotná, tak by to měli asi odložit na dobu, kdy z toho bude něco mít i ten capart.
„Tak já vám tu kávu připravím. Jakou byste chtěla?“
„Výborně, Louiso. Mám chuť na espresso. Jak to říká ten Kubánec tady v té kachlíkové kafeterii ‘pequeño pero fuerte’. A ještě si něco hodím do auta.” Nečekala na odpověď a seběhla do dolní koupelny. Tam utrhla papírový ručník, prosákla pod tekoucí vodou a vyběhla na nevelké, cihlami dlážděné parkoviště před jejich rezidencí. Rychle se rozhlédla, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje a najisto šla k pravému zadnímu oblouku karoserie. Bylo to tam! Zaschlá karmínově nahnědlá šmouha a na jejím okraji zbytek nějaké bílé hmoty. Udělalo se jí na zvracení. Rázně smyla všechno, co tam ulpělo, znovu a znovu omývala ten nešťastný oblouk nárazníku. V určitém úhlu viděla, že je promáčklý. Nepatrně, ale je. Odřený nebyl. To ne, ale ten důlek přehlédnout nemohla. Možná se nakonec někdo do toho místa opřel kolenem a ona tady panikaří. Třeba ona sama! Ano, docela jistě to mohla být ona sama. Mohlo to být tak bezvýznamné, že už to vypustila z hlavy. To bude ono. Prostě jamka v plechu, stane se to tisíci možnými způsoby.

Ohbí nárazníku opět zářilo čistotou a nádherou temně zelené metalízy. Má krásné autíčko. Pojedou. Vezme Louisu a pojedou k Akváriu. Tam je vyhlídka, jakou člověku nenabídne ani barevný kalendář.
Vyhodila papírový ručník do kontejneru a vykročila domů, aby si dopřála zasloužené espresso. Před dveřmi se ještě otočila a vrátila se ke kontejneru. Vylovila z něj mokrý ušmudlaný papírový ručník a seběhla do dolní koupelny. Tam jej roztrhala na kousky a spláchla do záchodu. To jen proto, jak sama sebe přesvědčila, aby mokrý odpad nebyl nakonec zdrojem zápachu.
Pustila si na ruce proud vody a drhla si je jako před chirurgickým výkonem. Teprve až si je ošetřila aromatickým gelovým sanitizerem, vyběhla po schodech do hlavního podlaží, kde už voněla káva.
„Já jsem si udělala taky, abych vás v tom nenechala.“ Smála se Louisa, zářivě bílými zuby v kakaově tmavé tváři. Na hlavě pestrý šátek, který takto uměla smotat právě jen ona.
„Výborně. Pojďme si s tím sednout na terasu a pak vyrazíme.“ Louisa vzala malý podnos s dvěma šálky a porcelánovým talířkem se sušenkami, směřujíc na terasu. Minula tak puštěný televizor v letním pokoji.
„Zase se něco stalo ve městě.“ Pohodila hlavou k obrazovce. „Někoho tam zabili. Neví se, jestli autonehoda nebo vražda. Dnes večer by mělo pršet, ale to budeme zpátky, že? Co se stane, když do toho otevřeného auta naprší? Nevadí to?“
„To jsem se ptala Yoshira. On říkal, že to samozřejmě neprospěje, ale nic se v zásadě nestane. To auto je tak vymyšlené, že se vlastně nic nepoškodí. Jenom namočí. Zabili? Pořád se něco děje. Třeba to byla jenom nějaká nešťastná náhoda. Ví se to určitě?“
„Co? Jestli to byla náhoda?“ Louisa byla tou otázkou trochu překvapená.
„Jestli bude pršet.“
„Och, myslela jsem, že mluvíte o té vraždě. Ano, spíš v noci. Dívala jsem se na předpověď.“
Posadily se do křesílek na terase a Gina zavřela oči a usmívala se, jako by tak dala najevo, že rozjímá a uvítá krátké mlčení. Pak poněkud horlivě sáhla po svém šálku a srkala kávu tak spěšně, až si málem spálila rty.
„To tak spěchat asi nemusíme, Gino. Ten déšť má přijít až pozdě večer.“
„Myslím, když vyrazíme dřív, unikneme dopravní tlačenici. Aby mi do toho někdo neťuknul. Lidi jezdí jako blázni. Někde to promáčknou, ani si člověk nevšimne. To bych nerada.“
„To se vám nedivím. Tak dobře. Já tu kávu nakonec ani dopíjet nemusím, stejně je na mě silná.“
Cestou zpět letním pokojem opět míjely rozzářenou obrazovku a Louisa sáhla po dálkovém ovladači. Stiskla jej přesně v okamžiku, kdy hlasatelka oznamovala, že bude následovat přehled hlavních zpráv.

6. Hold nad pivem - 22. května, 17:22

„Když se mě nikdo nezeptá, tak se nikam cpát nebudu. Co bych komu vysvětloval. Stejně nic nevíme. Nikdo z nás. Tedy aspoň doufám.“
„Jak to myslíš, Pixi?“ rozhodil rukama Viki.
„Nic. Jen jsem to řekl.“
„Jestli si myslíš, že to udělal někdo z nás, tak to vypusť z hlavy hned teď. Už jen proto, že nikdo nemá auto. I kdyby, Hrbáče měl každý rád a nikdo...“
„Nemyslel jsem to tak.“ Bránil se Pix. Hubený stařík v dětské větrovce s motivy motýlů a lučních květin, bez níž by ho nikdo ani nepoznal, jak s ním srostla.

Střípek malachitu

Nad betonovým korytem pro městskou dekorativní květenu se jich sešlo pět. Těch, kteří se to dověděli a kteří ho znali z rajónu. Alan v saku s rozedřenými lokty, Viki, Rob, Pix v dětské větrovce a Mína. Bába, která měla Hrbáče ráda desítky let. Snad spolu i nějaký čas žili.
„Tak to tak ani neříkej.“ Přidal se Alan. „Nikdo by něco takového neudělal. To je dílo nějakého hajzla, který ho smazal a prostě se na něj vysral, Pixi. Taková je pravda. Někdo z těch sráčů z těch vil na útesu. Protože kdo je homeless? Odpad, který ještě omylem dýchá. Nemám pravdu?“
„Počkej, Alane.“ Brzdil jeho vášně Viki.
„Já jsem mu přinesla to jeho. A kytku.“ Hrubým hlasem oznámila Mína a postavila na dlažbu plechovku piva a pár lučních kytek. Na zemi před šedivým, velikým betonovým truhlíkem se stále červenal flek a na samotné květinové nádrži nepravidelná mapa zřetelně od krve a snad i dalších tkání. Mezi jemnými kamínky uvízlo pár Hrbáčových šedivých vlasů. V koutě, docela stranou, leželo pouzdro s houslemi.
„To je dobře, Míno. To je moc dobře.“
Rob jenom poslouchal a tušil, že něco ve vzduchu mu dává signál. Zatím to nedovedl rozluštit, ale věděl, že to odpoledne bylo nějak zvláštní a možná všechno souvisí se vším.
Tělo už bylo pryč, policie si už taky všechno vyfotografovala a zaznamenala, hlodavá myšlenka ale stále visela někde nad ním a v jeho podvědomí.
„Víš, co si myslím?“ pronesl Alan, „policie to zašumluje doztracena. Řeknou, že to byla nešťastná náhoda a budou naoko pátrat po tom, kdo to udělal, ale ztrácet síly a čas tím nějak nebudou.“ To cítili všichni. Přikyvovali a zrálo v nich rozhodnutí.
„Na něco snad dokážeme přijít sami.“ Vnesl optimistický tón Rob, až trapně nejmladší mezi všemi. Viki se rozesmál.
„Ty jsi inspektor nebo komisař? Měj rozum, Robe. Jak chceš na toho gaunera, který to Simonovi udělal, přijít? I kdybys ho našel! Co mu řekneš? Jak mu to dokážeš? Když od toho odhodí ruce policie, tak nečekej, že tobě něco spadne do klína.“ Rob přesto cítil, že ví něco víc, něco co mu dává oprávnění uvěřit v úspěch.
„Třeba je tady někde kamera. Možná to bude zachyceno a my sami ani nemusíme po ničem pátrat.“ To byl vážný argument. Všech pět se rozhlédlo po okolí, ale všichni beztak věděli, kde jsou pouliční kamery rozmístěny.
„Robe, ty možná nechápeš jednu věc. Kamera je tam, kde by její nepřítomnost někoho mohla stát prachy. Tady na to nikdo nemá. Kdo? Co tady je okolo? Jen se podívej. Kavárna Sheik, Thrift store, průjezd, zrcadla a tabulové sklo Crystal Miracle, krámek Sunny & Funny, Dollar store, nic. Tady nemá kamera smysl. Není tady. Až tam, když se podíváš, tak je tam na tom sloupu. A vidíš kam hledí? Na areál sázkové kanceláře! Tak je to, Robe.“
K pětici se blížil policejní vůz.
„Nic, zůstaňte v klidu.“ Radil Viki.
Vůz zastavil proti nim a z místa spolujezdce vystoupil seržant.
„O co tady jde?“ Policista za volantem zůstal na svém místě.
„Znali jsme ho.“ Vystoupil ze skupiny Alan. Seržant zůstal stát rozkročený proti pětici, ruku zaklesnutou na toulci se služebním revolverem. Krátké rukávy, policejní čepice se štítkem a tmavé brýle. Obhlédl nuznou skupinu a pomalu přikývl.
„Vy víte, jak se jmenoval?“
„Simon.“ Odpověděl Viki.
„Hrbáč, že?“ doplnil seržant. To podstatné chtěla vědět Mína.
„Co se mu vlastně stalo?“
Seržant chvíli mlčel, převaluje si žvýkačku ze strany na stranu.
„Byl jste někdo u toho?“ Rob se díval přes jeho rameno do dálky.

„Nikdo. Nevíme co se stalo!“ Viki začínal být podrážděný. Seržant chvíli mlčel a uvažoval, jestli má říct to, co zatím vědí. Po krátké chvíli, když viděl před sebou skupinu těch, kteří přišli po svém uctít památku jednoho z nich, pět otrhaných lidí bez domova, sejmul brýle, do dlaně vypustil žvýkačku, odhodil ji do nedalekého koše a promluvil docela jinak.
„Můj osobní dojem je ten, že tady do něj někdo najel. Nacouval při parkování nebo něco takového. Myslím, že Simona ve skutečnosti ani nemusel vidět. Je možné, že ani neví, co se stalo. Možná to byl jeden z těch chlápků, co musí textovat za každou cenu. Nevím. To je můj osobní názor. Simona jsme našli tady. Nahlásil nám to nějaký turista. Seděl opřený o ten betonový květináč a asi spal, když se to stalo. Zranění odpovídalo výšce nárazníku osobního vozu.“ Pět párů očí na něj hledělo a cítili, že jim rozumí. Mína, Rob, Viki, Alan a Pixi, neustrojení, zanedbaní, otrhaní, ale odhodlaní a soudržní.
Rob byl rozptýlený. Civěl daleko za seržanta, kde se právě z hlavního boulevardu ve stínu palem oddělilo z proudu aut malé zelené sportovní auto. Chvíli postálo, pak popojelo a nakonec se otočilo a vyjelo zpět na vozovku do proudu vozidel.
„Když budeme něco vědět,“ přidal seržant, „nemáme v úmyslu to zatajovat. Někdo odjel z místa smrtelné nehody. Je jistě právní rozdíl v tom jestli to věděl nebo ne, co se stalo, ale v každém případě, Simonu Herbertovi to život nevrátí.“
Byli trochu překvapení tím, že policista věděl celé Hrbáčovo jméno, třebaže u sebe určitě neměl žádné doklady. To jim vlévalo naději, že skutečně mohou něco vyšetřit.
„Rádi bychom ho našli.“ Doplnil výbojně Viki, když byl seržant na odchodu. Ten si už jen nasadil tmavé brýle, přikývl a usedl do policejního Chargeru, couvnul, otočil se a pomalu odjel.
„To byla ta kočka, co mi dala tu stovku.“ Rob pomalu zvedl ukazovák a zamířil do vzdálené zatáčky, kde z jejich dohledu právě mizelo malé sportovní Daihatsu v barvě temně zelené tropické laguny.

7. Akvárium - 22. května, 17:43

Gina už se přesvědčila, že se to skutečně stalo. Právě tak ale věděla, že nesmí dát jakkoli najevo, že si je svého skutku vědoma.
Zabila člověka. Ode dneška je tedy vrah. Ne, to není vražda. To by muselo být úmyslné. Ale je to vlastně totéž. Ten člověk žil. Gina ho zabila, protože si hrála s brýlemi. Jenomže kdyby tam tak neseděl, nemuselo se to stát. Ve stínu! Na místě, kde parkují auta! Musel to přece čekat. To byl nějaký bezdomovec. Teď co? Záleží na tom nebo ne? Je lepší nebo horší, že to byl bezdomovec? Snad se netrápil.
„Jedeme správně?“ vstoupila do jejích úvah Louisa. Teprve teď Gina zbystřila a podívala se na svou spolujezdkyni. Louisa si držela na hlavě oběma rukama pestrobarevný šátek, jak jí ho bral vítr.
„Možná jsme sjeli. To nevadí. Vím, kudy se tam jede.“ Nutila se do bezstarostného hovoru. Louisa ale cítila, že něco není v pořádku. Gina na chvíli připustila myšlenku, že by se svěřila. Hned ten nápad ale zamítla.
„Vy jste možná z toho řízení trochu nervózní, Gino. Ale nic si z toho nedělejte. Na silnicích se vždycky něco stane a tak to patří k provozu.“ Gina zpozorněla. Byl to výrok jen, aby se něco řeklo a nebo už Louisa ví, co se jí dnes stalo?
„Ne, ne. Jsem jen možná trochu unavená a nesoustředěná. Trochu starosti.“
„Kdo nemá starosti? Všechno musíte umět vypustit z hlavy, když je tak krásný den. Nezlobte se, že vám radím jako máma.“

„Kdepak, já jsem ráda, Louiso. Tady odbočíme nahoru, klene se tam krátký most mezi skalami a pak už tam budeme. Je to zkratka.“ Gina se smála až přehnaně. Louisa věděla, že Gina zápolí s nějakou záclonou. Jen nedovedla odhadnout, zda má naléhat a vyptávat se anebo nechat věci vyvanout přirozenou cestou. Neříkala nic. Gina zesílila rádio a hned si pospíšila s vysvětlením.
„Franka Sinatru bych mohla poslouchat od rána do večera a hned se připojila ke slovům - *...ever since that night, we‘ve been together, lovers at first sight in love forever, it turned out so right for strangers in the night...“*
Působilo to poněkud křečovitě, Gina se musela soustředit na řízení, otáčela volantem do ostré levé zatáčky a přesto hlasitě zpívala.
Za okamžik už stály na parkovišti a před nimi se rozkládala plošina s panoramatickou vyhlídkou a prosklenou budovou Akvária mezi palmami.
„To je nádhera, že, Louiso? Jen aby mi do toho auta někdo nedloubnul.“ Vykročily směrem k vyhlídkové plošině se zábradlím a tady se Louisa osmělila.
„Gino, dovolíte, abych se vás zeptala na něco osobního?“ Hrklo to v ní. Odmítnout ale nemohla. Nakonec, možná by bylo dobře, kdyby se zeptala. Aspoň by to měla s kým sdílet. Yoshiro večer možná bude taky zvědavý.
„Samozřejmě, ptejte se.“
„Vy jste asi těhotná, že?“ Hodilo se přisvědčit. Nakonec je možné, že je to i pravda.
„To se pozná?“ odpověděla nepřímo.
„A vy si děláte starost, pokud se vás nedotkne, na co se vás teď zeptám, že to je možná z doby, kdy byl pan Yoshiro v tom Sapporu. To víte, umím počítat.“ Něco takového naprosto nepřicházelo v úvahu. Gina by se málem rozesmála úlevou, že Louisa je tak vedle. Přesto uvítala příležitost malého vysvobozujícího úniku.
„Louiso, vy jste jako slečna Marplová! Před vámi se těžko něco schovává.“
„Tak nic. Jako bych nic neřekla. Jen chci, abyste věděla, že já umím rozumět problémům. Ženská ženskou přece vždycky podrží. Hlavně, abychom všechno přežily ve zdraví, že?“
„To je ta správná řeč.“ Gina jakoby shodila olověný kabát. Na Louisu může hrát mlhavou roli možného i nemožného tajemství. Jak to dopadne s Yoshirem, to teprve vykrystalizuje. V každém případě nesmí připustit, že ví o tom, co se stalo za zadním blatníkem jejího vozu. Neví. A kdyby na ni někdo udeřil, tak prostě neví. To je snad omluvitelné. Pokud se někdo zeptá.
Vracel se jí ten obraz v pravém bočním zrcátku. Měl tmavě červený kabát a seděl tam jako hromada odpadu. Ne, to tak nesmí přirovnávat. Byl zhroucený, vlasatý a obličej neviděla. Možná to tak bylo dobře. Snažila se vyvolat podrobnosti z toho výjevu v pravostranném zrcátku. Seděl na zemi. Ano, byl to člověk a ona mu najela na hlavu a rozdrtila mu ji o ten beton za ním. Nějaký tulák. Jako ve zpomaleném filmu, políčko po políčku viděla podrobnosti. V koutě ležel u něho pes? Proč neštěkal? Ne, to bylo černé pouzdro na housle. On měl housle. Červený kabát, hlavu sklopenou dolů před sebe a za ním ta mapa. Krvavá mapa.
„Gino, Gino...“ snažila se ji probrat Louisa, „jsme na řadě.“
„Prosím dvě vstupenky.“ Už zase byla rozptýlená. Takto se všechno prozradí. Musí na sebe dávat pozor. Prostě se to stalo. Kdyby tam neseděl, byl by v pořádku. Ne, to nebyla jeho vina. Nepodívala se za sebe, když vycouvávala z toho omezeného prostoru. Špatně řešené parkovací místo. Ano, tam je ta vina.
„Ptám se, promiňte, kreditní kartou, debetní nebo hotovost?“ Slečna v okénku musela naléhat asi už nějakou chvíli.
„Hotovost. Ne, promiňte, debetkou. Vlastně ne, můžu to zaplatit hotově.“ Chová se zmateně. Toho se musí vyvarovat. Pro Louisu jakési vysvětlení má. Ať si myslí cokoli. Určitě má sama z mládí nějaké máslo na hlavě, když takto uvažuje.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.